

Tóth Sándor

A KARANCSON

Mikszáth emlékének

1. ő

múlt jövő jelen gyűrt
faleveleken az idő-szer-
kezet jelez őszből télbe
téli bedobott serlegébe

gyűlik adoma mese
képzelet-faragta botján
cifrázatát maga írja sorba
félmúlt időben a törekeny
pillanatképek poézis
szárnyon röpve csöndesednek

emlék-valóként lépnek
tovább ajtót se lelve
csak rétet kúpját a hegynek
kapuját erdőnek hol
álom-fivérek jönnek illúziók
az ország szélmalomharcában

Don Quijote: győztes

2. hangok

fent és lent csak egyetlen az ének
fény morzsolódik nyírfa táncol
csöndesedve küzd a távol
kősípok hegykaréj
kinyitja zsilipjét az éj
nehéz cseppjét végtelenből
tölti poharakba

amíg vigyáz fáradt madarakra
az éhség is Éhségre vált
mennyi éhség hangokért kiált

megmaradt falak kövek sóhaja
fejszéktől roncsolt orgona
fölötte szél jár hárfákra telepszik
világtáj-fák ágain melegszik
világkosármnyi szív az éjben
arcok csillagfürt virága miközben
új szentélye nyílik
elkopott szavaknak
csontok kép-regiszterének

fent és lent csak egyetlen az ének

3. éjszaka

csillaghurkok szerte éjféli kulcsjelek
erdőket fésülget gyöngyutak leánya
szarvasok énekét gyűjtögeti össze
fenyőkön kocsikáz elhajt magas tájra

ahol türemkedik holdcsúcsok erődje
ködselyem léghajón közlébe úszik
tölgykapuk szárnyait másolja ezüsttel
barlang-öböl martján dúdolván mosakszik

rózsa-ablakokban táncol egyesülyöz
bokrokat tupíroz borzakat és rókát
rézszín mozsártörőn lógatja a hajnalt
végül berregőre állítja az órát

1997. március